

Књига пророка Данила — сто осамдесет ОСМИ

Од Рафије до Панијума: откривање пророчког значаја древних битака

Jeff Pippenger

2024-04-18

Битка код Рафије и битка код Панијума јесу два различита историјска догађаја која су се одиграла у различитим раздобљима и околностима, али оба имају значај у историји древне Јудеје и околних области. Битка код Рафије одиграла се 217. године пре Христа. Битка код Панијума догодила се 200. године пре Христа између Селеукидског царства (цара севера) и Птолемејског царства (цара југа). Ове две битке препознате су у стиховима једанаестом до петнаестом једанаестог поглавља Књиге пророка Данила. Ове две битке претходиле су Макавејском устанку 167. године пре Христа.

Битка код Панијума добила је своје име по оближњем географском обележју, гори Панијум, где се сукоб одиграо. Име Панијум потиче од грчког бога Пана, коме је тамо био посвећен храм. Место је било познато као Панијум због своје повезаности са обожавањем Пана. Храмски комплекс се често називао Светиштем Пана, чиме се наглашавала његова улога као места религиозне побожности и богослужења посвећеног богу Пану. Израз „Нимфејум” односи се на споменик или светилиште посвећено воденим нимфама у старогрчкој и римској религији. Храмски комплекс у Панијуму обухватао је пећину и природни извор, за које се веровало да су настањени нимфама, те се стога понекад називао Нимфејумом Панијума.

Након што је град обновио и проширио Ирод Филип, син Ирода Великог, био је познат као Кесарија Филипова у част римског цара Августа и самог Ирода Филипа. Храмски комплекс био је важно верско средиште унутар овога града.

Током владавине цара Августа, храм је поново посвећен или преименован у част Августа, одражавајући царски култ и укључивање римских верских обичаја у локални верски пејзаж. Подручје у близини древног града Кесарије Филипове, где се налазио Панов храм, понекад је називано „врата пакла“ или „врата Ада“.

У стиховима шеснаест до деветнаест једанаестог поглавља Данила представљена су три географска подручја освајања која је пагански Рим требало да савлада да би био утврђен као четврто царство библијског пророштва и као цар севера у том поглављу. У шеснаестом стиху, римски војсковођа Помпеј је приказан као онај који је освојио Сирију 65. године пре Христа, а затим Јерусалим 63. године пре Христа. Стихови седамнаест до деветнаест указују на то да је Јулије Цезар освојио Египат, трећу од те три препреке. Битка код Акцијума 31. године пре Христа означава почетак три стотине и шездесет година током којих ће пагански Рим владати врховно, у испуњењу двадесет четвртог стиха једанаестог поглавља Данила.

У двадесетом стиху означена је владавина Августа Цезара, и у тој историји Исус је рођен. Затим се у стиховима двадесет првом и двадесет другом означава владавина злог Тиберија Цезара, чиме се обележава Христово распеће. У двадесет трећем стиху означен је савез у који су Макавејски Јевреји ступили са незнабожачким Римом, и тиме се ток историје који је започео у једанаестом стиху зауставља, а историјски наратив враћа се на раздобље од 161. до 158. године пре Христа.

Двадесет и трећи стих представља лозу Макавеја, и премда не износи све појединости њихове пророчке лозе, историјски запис то чини. Године 217. пре Христа одиграла се битка код Рафије, а након ње је један дечак-краљ оставио Египат рањивим. Док су селевкидски и грчки цареви правили планове како да се обрачунају с дечаком-краљем године 200. пре Христа, Рим се умешао у историју и постао заштитник египатског дечака-краља. Исте године одиграла се битка код Панијума. Потом је 167. пре Христа отпочело герилско ратовање Макавеја.

Макавејски устанак започео је у Модеину 167. године пре Христа, и састојао се у томе што су Макавејци не само ступили у борбу против Селеукидског царства, него су се борили и против Јевреја за које су утврдили да су у савезу са Селеукидима. Устанак је био верски мотивисан и вођен је против унутрашњег и спољашњег непријатеља. Године 164. пре Христа Макавејци су поново посветили храм, и тај догађај се обележава јеврејским празником Хануком. Те године је умро озлоглашени Антиох Епифан. Потом је од 161. до 158. године пре Христа склопљен „савез“ из двадесет трећег стиха са Римом.

Једино непосредно упућивање на Макавејце, њихову побуну и њихов савез са Римом, налази се у двадесет трећем стиху, али историја династије, назване Хасмонејска династија, започела је у Модину 167. године пре Христа и трајала до времена крста. Последњи представници Хасмонејске династије били су фарисеји из Христовог времена. Стога постоји пророчка линија историје отпадничког јудаизма, представљеног Макавејцима, која је започела 167. године пре Христа побуном у Модину, а завршава се у двадесет првом и двадесет другом стиху, када је Исус био распет.

Њихова историја достигла је прекретницу у шеснаестом стиху, када је Рим, по први пут, посредством Помпеја, освојио Јерусалим. Његов основни мотив за навођење тог разорења на Јерусалим у то време био је спор између двеју струја хасмонејске династије. Од тог тренутка (63. пре Христа), Јуда је био под римском влашћу. Хасмонејска династија Макавеја пророчки почиње битком код Модеина 167. пре Христа, а затим је 63. пре Христа стављена у потчињеност Риму. Убрзо након почетка те историје, Макавеји су покренули и ступили у савез са Римом од 161. пре Христа до 158. пре Христа. Били су у потчињености Риму од 63. пре Христа до крста и коначног разорења Јерусалима 70. године.

Пророчка линија Макавеја јесте линија отпалог јудаизма, и стога она представља типолошку слику линије отпалог протестантизма. Од битке код Панијума па све до недељног закона из шеснаестог стиха, пророчки догађаји из 200. пре Хр., 167. пре Хр., 164. пре Хр., и савез од 161. пре Хр. до 158. пре Хр., биће поновљени у историји отпалог протестантизма. Ове

прекретнице појавиће се у историји осмог председника који је од седморице, пре недељног закона. 200. пре Хр. представља спољашњу линију републиканског рога у односу на 167. пре Хр., који представља унутрашњу линију рога отпалог протестантизма.

Ове прекретнице су у суштини скривене унутар историјске линије Хасмонејске династије, али ипак сачињавају део скривене историје четрдесетог стиха једанаесте главе Данила. То је линија која представља део „оног дела Даниловог пророчанства који се односи на последње дане“.

Чињеница да јудаизам прославља Хануку у спомен на устанак Макавејаца не одређује Макавејце као праведне. Због побуне, шекина се никада није вратила у храм који је био поново сазидан после седамдесетогодишњег ропства. Последња пророчка порука дошла је кроз Малахију отприлике два века пре Макавејаца. Историја Макавејаца показује да су допустили да њихове политичке вође истовремено врше и службу првосвештеника, управо онај грех који је египатски Птолемеј покушао да учини, и који је и цар Озија такође покушао да учини. Предање сведочи да је Бог интервенисао да спречи Птолемеја у том светогрдном чину, а Реч Божја непосредно показује да је Бог заиста интервенисао када је цар Озија покушао да обавља дело свештеника и цара. Коначни плод њихове династије били су фарисеји. Нема разлога закључити да су Макавејци били симбол праведности, упркос историјском поштовању које савремени Јевреји у јудаизму могу гајити према њима.

Протестантска реформација започела је у време Лутера и представљала је постепени развој. Она није била ново предање, јер су Исус и Његови ученици били протестанти. Било је то буђење из таме историје, у којој су се пробудили Лутер и други реформатори. Врхунац те постепене реформације био је милеритски покрет. Богу није било потребно само да ране реформаторе пробуди за грехе Вавилона, него је намеравао да их доведе до потпуног разумевања Свога закона и Свога дела у небеској светињи. Дана 19. априла 1844. протестанти су одбацили све већу светлост реформације и постали отпаднички протестантизам.

Верним милеритима је тада „дат плашт“ и били су упућени у Светињу над светињама да доврше дело како би постали зрели протестантски хришћани. Године 1863. они којима је био дат плашт, кроз непослушност, одложили су плашт протестантизма и узели плашт Лаодикеје. У завршном раздобљу запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде, које је отпочело двадесет и две године после 11. септембра 2001, 2023. године, Лав из племена Јудина скида печате са истина које попуњавају скривену историју четрдесетог стиха једанаесте главе Данила, а то је историја од распада Совјетског Савеза 1989. па до ускоро долазећег недељног закона. Чинећи то, Он је скинуо печате са историје отпадничког јудаизма као симбола отпадничког протестантизма.

Обе линије Божјег отпадничког народа, било оне дословне Јуде или духовне Јуде (обе славне земље), завршавају се освајањем Јерусалима, прва 63. године пре Христа, а друга при ускоро долазећем недељном закону. Обе линије представљају ратовање подстакнуто погрешно усмереним верским убеђењима. Обе линије представљају ратовање против

верских филозофија Грчке, и обе се завршавају тиме што отпадници доспевају под власт Рима. Поистовећујем три битке из четрдесетог стиха са колапсом Совјетског Савеза 1989. године, ратом у Украјини и Панијумом при недељном закону, ради указивања на разлику између те три битке и три светска рата.

„Божја реч је дала упозорење о надолazeћој опасности; нека то остане без пажње, и протестантски свет ће сазнати какве су уистину намере Рима тек онда када буде прекасно да умакне замци. Она тихо расте у сили. Њена учења врше свој утицај у законодавним дворанама, у црквама и у срцима људи. Она подиже своја узвишена и масивна здања, у чијим ће се скривеним одајама поновити њена ранија прогонства. Поткрадајући се и непримећено, она јача своје снаге да би остварила своје циљеве када дође време да удари. Све што она жели јесте повољан положај, а он јој се већ даје. Ускоро ћемо видети и осетити каква је намера римског елемента. Ко год буде веровао и био послушан Божјој речи, тиме ће навући на себе прекор и прогонство.“ The Great Controversy, 581.

Од десетог стиха, који означава распад Совјетског Савеза 1989. године, па све до битке код Панијума у петнаестом стиху, папство је „јачало своје снаге да би унапредило сопствене циљеве када дође време да удари“. Ови стихови указују на пророчке околности које су „замка“ коју је папство припремило, из које ће бити немогуће „умаћи“. У завршном сукобу, представљеном битком код Панијума, лик звери биће образован у Сједињеним Америчким Државама. Образовање тог лика јесте коначна проба за Божји народ последњих дана.

„Господ ми је јасно показао да ће лик звери бити начињен пре него што се време милости заврши; јер то треба да буде велики испит за Божји народ, којим ће бити одлучена њихова вечна судбина. ... У 13. глави Откривења овај предмет је јасно изложен; [Откривење 13:11–17, цитирано].“

„Ово је испит који Божји народ мора имати пре него што буде запечаћен. Сви који су доказали своју верност Богу држањем Његовог закона и одбијањем да прихвате лажну суботу, сврстаће се под заставу Господа Бога Јехове и примиће печат живог Бога. Они који одбаце истину небеског порекла и прихвате недељну суботу, примиће жиг звери.“ Manuscript Releases, volume 15, 15.

Обликовање лика звери представљено је раздобљем у којем је склопљен савез са Римом. Протестантски рог Сједињених Држава постао је кћери Рима 1844. године, а почетак њихове историје понавља се на крају њихове историје када поново одлуче да подражавају своју мајку.

„Видела сам да је звер са два рога имала змајева уста, и да је њена власт била у њеној глави, и да ће указ изаћи из њених уста. Потом сам видела Матер Блудница; да мајка нису биле кћери, него да је била одвојена и различита од њих. Њен дан је био и прошао, а њене кћери, протестантске секте, биле су следеће које су ступиле на позорницу и испољиле исти дух који је мајка имала када је прогонила свете. Видела сам да су, како је мајка опадала у сили, кћери расле, и ускоро ће вршити власт коју је некада вршила мајка.“

„Видела сам да ће номинална црква и номинални адвентисти, као Јуда, издати нас католицима да би задобили њихов утицај и устали против истине. Свети ће тада бити неупадљив народ, мало познат католицима; али ће цркве и номинални адвентисти, који знају за нашу веру и наше обичаје (јер су нас мрзели због суботе, пошто је нису могли оповргнути), издати свете и пријавити их католицима као оне који не поштују установе народа; то јест, да држе суботу и занемарују недељу.“

„Тада ће католици позвати протестанте да пођу напред и издају уредбу да сви који не буду светковали први дан седмице, уместо седмога дана, буду погубљени. А католици, чији је број велик, стајаће уз протестанте. Католици ће дати своју силу лику звери. И протестанти ће радити као што је њихова мајка радила пре њих, да униште свете. Али пре него што њихова уредба донесе или уроди плодом, свети ће бити избављени Гласом Божјим.” Spalding and Magan, 1, 2.

U tom odlomku postoje dve grupe „nominalnih“, што значи „samo po imenu“, које издају Боље верне католицима. Razumevanje Elen Vajt o nominalnim crkvama i nominalnim adventistima razlikuje se od onoga što oni zapravo predstavljaju u poslednjim danima, jer bi, prema njenom razumevanju, „nominalni adventista“ predstavljao хришћанина који тврди да верује у Христов повратак. Али пророци говоре више за последње дане него за дане у којима су живели, и „nominalni adventista“ у последњим данима представља laodikijsku Crkvu adventista sedmog дана, а nominalne crkve су потомци оних који су 1844. године постали кћери Рима.

Адвентисти седмога дана мрзеће „бездначјни народ“, који су Божји истински представници, јер „не могу побити истину о суботи“, која представља суботу почивања земље. Црква адвентиста седмога дана исповеда да држи седми дан као дан богослужења, али у последњим данима субота коју не могу побити јесте „седам времена“ из Левитске двадесет шест, што је била прва темељна истина коју су одбацили 1863. године.

Одељак којим се сада бавимо идентификује пророчке динамике повезане са историјом која започиње ускоро долазећим недељним законом, али се завршна историја кушања, која следи након недељног закона, најпре остварује унутар Сједињених Држава. При недељном закону Сједињене Државе ће приморати читав свет да подигне лик звери, али пре него што изврше то дело, оне ће у Сједињеним Државама већ подићи лик звери.

„Када се Америка, земља верске слободе, уједини с Папством у приморавању савести и присиљавању људи да одају част лажној суботи, народи сваке земље на земаљској кугли биће наведени да следе њен пример.“ Testimonies, volume 6, 18.

„Strani narodi poći će za primerom Sjedinjenih Država. Premda ona prednjači, ipak će ista kriza doći na naš narod u svim delovima sveta.” Testimonies, volume 6, 395.

Велики испит за Божји народ настаје пре недељног закона, јер се при недељном закону завршава време милости за адвентисте седмог дана. Тај испит је представљен као образовање иконе звери, а икона звери јесте сједињење цркве и државе, при чему црква управља тим односом. Као што су протестанти постали кћи Рима 1844. године, а кћи је икона своје мајке, тако ће отпали протестанти извршити упоредно дело у последњим

данима, јер Исус увек крај нечега приказује почетком нечега.

Историја представљена „савезом“ из двадесет трећег стиха једанаестог поглавља Књиге пророка Данила представљала је народ славне земље који се отпаднички изјашњавао, пружајући руку да ступи у унију са Римом. Период од 161. пре Христа до 158. пре Христа представља образовање иконе звери које достиже своју кулминацију у закону о недељи.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„А шта је ‘икона звери’? и како треба да буде начињена? Икону прави звер са два рога, и она је икона звери. Она се такође назива иконом звери. Да бисмо, дакле, сазнали каква је та икона и како треба да буде начињена, морамо проучити обележја саме звери — папства.

„Када се рана црква искварила одступањем од једноставности јеванђеља и прихватањем незнабожачких обреда и обичаја, изгубила је Духа и силу Божју; а да би владала савешћу народа, потражила је потпору световне власти. Резултат тога било је папство, црква која је управљала државном влашћу и служила се њоме ради остварења сопствених циљева, нарочито ради кажњавања „јереси“. Да би Сједињене Државе образовале лик звери, верска сила мора тако овладати грађанском влашћу да и ауторитет државе буде употребљен од стране цркве ради остварења њених сопствених циљева.“
Велика борба, 443.